

Uit het seablog

„In Baiona had Maren op maandag 23 augustus om 9 uur haar eerste schooldag op het Seaquest College. 'Juf mem' had alles perfect voorbereid en de salon werd omgetoverd tot klaslokaal. Vanaf nu zal het ritme aan boord drastisch veranderen en er zal meer structuur in onze dagen en weken komen. Dat is wel even wennen maar we waren er ook wel 'aan toe'.”

'Morgen is het waarschijnlijk alweer onze laatste dag op zee. Natuurlijk is het fijn om straks aan te komen maar ik denk wel dat ik de tocht erg ga missen. Vooral de wachten 's nachts hebben een betoverende uitwerking op mij gehad. Wát een rust en wat een rijkdom om dan over de oceaan te mogen zwerfen.' (Huib Jan)

Terug naar huis? Dochter Linde, nu 6 jaar, snapt het niet. De boot, de Seaquest, dat is toch hun huis? Huib Jan: „Linde was 2,5 toen wij vertrokken. Ons huis in Leeuwarden kan ze zich amper herinneren. Ze ziet huizen als hotels waar we zo nu en dan even overnachten. De boot is haar thuis.”

Ook voor Huib Jan wordt het wennen. Vooral tegen het Nederlandse klimaat ziet hij op. „Ik heb vier jaar lang in korte broek en T-shirt rondgelopen. Het wordt omschakelen als we terug zijn in Leeuwarden.”

De afgelopen vier jaar staken ze oceanen over, zwommen met dolfijnen, zagen walvissen, gingen op safari en maakten kennis met mensen en culturen over de hele wereld. „De afgelopen vier jaar zaten we in een roller coaster.”

HARLINGEN

De tocht begon in Harlingen. Op 5 juni 2010 vertrok het

gezin De Graaf na een uitgebreid afscheid van zijn oude leven. Huib Jan deed zijn cateringbedrijf Onder de Luifel over aan een nieuwe directie – hij bleef wel aandeelhouder – en ook Jannet gaf haar baan op. Hun motorschip moest wijken voor een Hallberg Rassy 53.

Beiden zijn ervaren zeilers. De voorbereiding op de reis kostte zo'n anderhalf jaar. „Toen het besluit eenmaal was genomen, was het allemaal best te regelen. Het besluit zelf is het moeilijkste”, zei het stel voor vertrek.

Eenzaam hebben ze zich onderweg niet gevoeld. „Waar je de haven ook maar binnenvaart, een boot met Nederlandse vlag trekt best wat bekijks, zo aan de andere kant van de wereld.”

Ook Maren en Linde kwamen niets te kort. „Waar we ook kwamen, zij hadden overal vriendjes en vriendinnetjes.” Bovendien viel op dat bijna op elke plek wel Nederlanders wonen.

RUST

Uiteindelijk is Nieuw-Zeeland veruit het mooiste land waar ze zijn geweest, vinden Huib Jan en Jannet. Ook Maren en Linde, die hier een

half jaar lang naar school zijn geweest, vonden het daar geweldig. „Het landschap is er fantastisch, de mentaliteit geweldig en de rust is heerlijk.”

De mensen zijn hulpvaardig. „Bij motorproblemen wordt eerst gekeken hoe je geholpen kunt worden. Dan pas komen andere dingen zoals kosten aan de orde.”

Ook de commerciële insteek mist daar. En dat is verfrissend, vinden Huib Jan en Jannet. „We spraken een Nederlander die daar een pannenkoekenrestaurant wilde beginnen. Hij ging naar de gemeente met de vraag hoe dat moest. 'Geen idee, gewoon bakken' kreeg hij als antwoord. Al die procedures die je in Nederland hebt, die heb je daar niet.”

Op het eiland Tanna op Vanuatu werd het gezin met veel ergards ontvangen. „We kregen allerlei cadeautjes, heel veel fruit. Die mensen hadden zelf niet veel, maar gaven heel wat weg. Daar wordt rijkdom namelijk niet afgemeten aan wat je hebt, maar aan wat je kunt weggeven.”

Het was een van de vele mooie momenten op de reis over de wereldzeeën. Om alles te onthouden en om het thuisfront voortdurend op de hoogte te houden, werd een online logboek bijgehouden.

IRRITATIES

Toch is het heel wat, vier jaar lang met

je gezin op enkele tientallen vierkante meters bivakkeren. Ging het dan altijd van een leien dakje? „Zeker niet. In het begin voelde het nog als een lange vakantie, later kwamen er irritaties.” Huib Jan vergelijkt het met verkering. „We moesten allemaal even ons landje veroveren op het schip. Een plekje vinden. Daarvoor hebben we serieuze gesprekken gevoerd. Uiteindelijk is de balans hervonden.”

De boot heeft zich goed gehouden. Wel is bijna elk onderdeel een keer vervangen. De zon en het zoute water bezorgden de Seaquest flinke optaters. „Je wordt er heel inventief van. Zo kregen we een probleem met onze watermaker, een essentieel onderdeel midden op zee. Je moet immers wel water hebben. Het bleek dat een ventiel stuk was. Toen hebben we ergens anders een rubberventiel afgehaald om het probleem tijdelijk op te lossen.”

Verder is het belangrijk om elkaar bij te staan onderweg. „Zeilers verlenen onderling veel hulp. Door reserveonderdelen te delen en elkaar in de gaten te houden. Je bent immers op elkaar aangewezen.”

ONTDEKKEN

Het allermooiste vindt Huib Jan dat hij samen met zijn gezin de wereld kon ontdekken. „Je kinderen zien opgroeien, is heel bijzonder. In Leeuwarden waren we veel aan het werk.

De kinderen zouden dan de hele dag op school hebben gezeten. Hier maak je alles mee, zie je hoe ze zich ontwikkelen.”

Maren en Linde kregen onderweg les van Jannet. Met lespakketten van de Wereldschool uit Lelystad werden de basisschoolgroepen doorlopen.

Ook hebben ze op diverse internationale scholen gezeten, wanneer het gezin langer op één plek bleef om bijvoorbeeld te overwinteren. Onder meer op Bonaire en in Nieuw-Zeeland gingen de jongste zeilers naar een (internationale) school. „Het zijn ook mooie momenten om even te kijken of alles goed gaat.”

Een volle supermarkt is hier heel normaal. Het is een van de dingen die het gezin De Graaf extra waardeert sinds hun wereldreis. „We zijn op plekken geweest waar geen melk of vlees te krijgen was. Dan is het ineens niet meer zo gewoon om overal en altijd je boodschappen te kunnen doen.” Tel daarom je zegeningen, vinden Huib Jan en Jannet. Het kan stukken erger. „Nederlanders klagen relatief veel. Maar het kan heel anders – en daarmee bedoel ik slechter – als je naar de rest van de wereld kijkt. Wanneer je in Indonesië een bedelaar met stompjes in plaats van armen treft, plaatst dat een hoop dingen in perspectief.”

Zie ook: www.seaquest.nu.

“IN HET BEGIN VOELDE HET NOG ALS EEN LANGE VAKANTIE, LATER KWAMEN ER IRRITATIES

Bijna vier jaar zeilden Huib Jan en Jannet de Graaf met hun kinderen Maren en Linde over de wereld. Nu zijn ze terug op hun beginpunt, in de Caraïben, een schat aan ervaringen rijker.

IN EEN ROLLER COASTER

“VOORAL DE WACHTEN 'S NACHTS HEBBEN EEN BETOVERENDE WERKING OP MIJ GEHAD

Uit het seablog

„De wereld is rond! Meer dan op dit moment kunnen we dat niet beseffen. Drie jaar geleden waren we op Petit St. Vincent, een piepklein eilandje in de Grenadines, in de zuidelijke Caraïben. Precies dáár kruist de lijn die we nu varen de vaarlijn van toen. En dat betekent dat we de aardbol letterlijk zijn rondgevaren!”

